

Voordat we elkaar kwijtraken

Toshikazu Kawaguchi bij Meulenhoff:

Voordat de koffie koud wordt (Before the coffee gets cold)

Voordat de waarheid uitkomt (Tales from the café)

Voordat je herinnering vervaagt (Before your memory fades)

Voordat we vaarmel zeggen (Before we say goodbye)

Voordat we elkaar kwijtraken (Before we forget kindness)

Toshikazu Kawaguchi
Voordat we elkaar kwijtraken

Before we forget kindness

ROMAN

Vertaald uit het Engels door Ton Heuvelmans

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8330-4

ISBN 978-94-023-2554-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Yasashisa wo masurenu uchi ni*

Omslagontwerp: Sunmark Publishing Inc., bewerkt door

Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Yoko Matsumoto

Auteursfoto: © Courtesy of Sunmark Publishing

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2023 by Toshikazu Kawaguchi. Originally published in Japan by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan. All rights reserved.

© 2025 Nederlandse vertaling Ton Heuvelmans en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam. Dutch translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through InterRights Inc., Tokyo, Japan and Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoudsopgave

Proloog	7
Schema van personages en hun onderlinge relaties	10
1 De zoon	11
2 Het kind zonder naam	49
3 De vader	97
4 Valentijnsdag	153

Proloog

Over een bepaalde zitplaats, in een zeker koffiezaakje, in een zekere wijk, bestaat er een mysterieuze stadslegende. Naar verluidt kun je je, als je op die plaats gaat zitten, en alleen zolang je op die plaats zit, naar een tijdstip naar wens verplaatsen.

Er zijn echter vervelende, ontzettend vervelende regels.

1. Ook al reis je naar het verleden, je kunt geen mensen ontmoeten die dit koffiezaakje nog nooit hebben bezocht.
2. Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je je ook inspant.
3. Er zit een vaste klant op de plek waarvandaan je naar het verleden kunt terugkeren. Je kunt pas gaan zitten als die klant opstaat.
4. Als je eenmaal terug in het verleden bent, kun je niet van je plek weggaan.
5. Je kunt slechts terugkeren naar het verleden vanaf het moment dat je kopje koffie is ingeschonken, totdat die koffie koud is geworden.

En dit zijn nog niet alle vervelende regels.
Evengoed brengen ook nu nog klanten die van
deze stadslegende hebben gehoord, een
bezoek aan dit koffiezaakje.

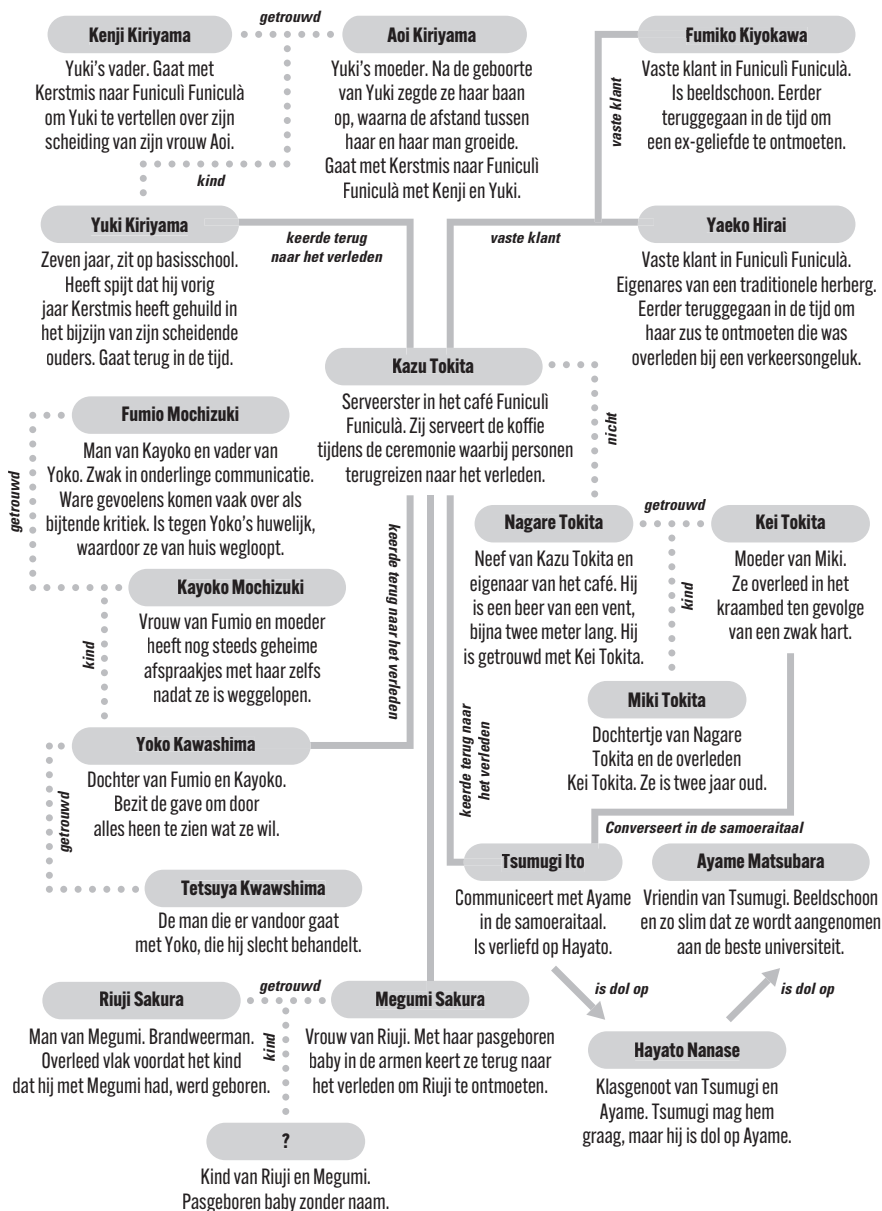
Zou jij na het horen van al deze regels nog steeds
naar het verleden willen terugkeren?

Dit boek vertelt over vier hartverwarmende wonderen
die in dit mysterieuze koffiezaakje plaatsvonden.

Als je terug kon gaan, wie zou je dan willen ontmoeten?

Schema van de personages en hun onderlinge relaties

I

De zoon

Het café annex koffiebar waarvandaan je kon terugreizen in de tijd, stond in Jimbocho, een deel van de wijk Kanda in Chiyoda City in Tokio. Het was vlak bij het dichtstbij gelegen station, en het reclamebord stond buiten in een hoekje van een smalle, stille steeg.

De bar heette Funiculì Funiculà en was genoemd naar een Italiaans liedje uit de buurt van Napels dat speciaal was gecomponeerd bij de ingebruikname van een kabeltreintje:

‘Kom op, kom op, we gaan naar de top,
naar Vesuvius’ vurige vlammen...’

Zo luidt de Japanse tekst van dit liedje, dat de meeste mensen minstens één keer in hun leven hebben gehoord. Japanse kinderen kennen de melodie van ‘De duivelsbroek’, een parodie op ‘Funiculì Funiculà’. De reden waarom dit tijdreiscafé naar een Italiaans volksliedje is genoemd was onbekend, zelfs voor de eigenaar.

De naam van de eigenaar, die altijd gekleed was in koks-tenuue, was Nagare Tokita. Hij was een reus van ruim twee meter lang, zwijgzaam en met felle, half geloken ogen. Hij stond daar kalm en stoïcijns als het beeld van een krachtige tempelwachter. Zijn vrouw, Kei Tokita, had als serveerster

in de koffiebar gewerkt. Ze glimlachte altijd met haar grote, stralende ogen, wekte altijd een zorgeloze en welwillende indruk en had een hartelijke en allervriendelijkste persoonlijkheid. Tragisch genoeg was ze twee jaar geleden bezweken aan een hartkwaal, en ze liet behalve haar man ook haar dochtertje Miki achter, die dezelfde grote, stralende ogen had als haar moeder.

Kazu Tokita, nu de serveerster, was een nicht van Nagare. Ze had een lichte huidskleur en kleine, amandelvormige ogen, een rechte neus en roze lippen. Iedereen die daarop gewezen werd vond haar knap, maar er was niets aan haar dat een blijvende indruk achterliet. Als je je ogen dichtdeed, wist je op slag niet meer hoe ze eruitzag – ze had zowel iets van een jonge meid als van een bedaarde, volwassen vrouw. Ze was zwijgzaam van aard, en sommige klanten beweerden dat het vrijwel onmogelijk was om een gesprek met haar aan te knopen.

Er deed zelfs een gerucht de ronde dat ze *geen persoonlijkheid leek te hebben, alsof ze een geest was*.

Maar de situatie was zo dat alleen Kazu de koffie kon inschenken waardoor je kon terugreizen in de tijd.

Nagare had ook de naam Tokita, maar omdat hij man was kon hij die speciale koffie niet inschenken. Die gave was slechts voorbehouden aan de vrouwelijke tak van de familie Tokita.

Vaak zeiden klanten: ‘Schenk de koffie dan maar in, als-tublieft’, zodra ze van Kazu hoorden dat ze terug konden naar het verleden nadat zij had ingeschonken.

Maar voor het zover was... als een klant in dit café wilde terugreizen in de tijd golden er andere irritante – en wel óntzettend irritante – regels.

Allereerst was dat de Beperkte Tijd.

Je moet goed beseffen dat de tijd die je in het verleden

doorbrengt, begint zodra Kazu je koffie heeft ingeschonken en eindigt vlak voordat de koffie koud is geworden.

Menigeen haakt af als hij dit hoort: ‘Wát? Is het maar zó kort?’

Wat kun je doen in de korte tijd voordat een kop koffie afgekoeld is? Dat is hooguit tien minuten... Misschien net genoeg tijd om een kom instant noedels te eten. Vijf minuten om het water aan de kook te brengen, plus nog drie minuten wachten nadat het water is opgeschonken, zodat je nog twee minuten hebt om de noedels op te eten. Als je een avondje uit bent, is tien minuten waarschijnlijk te kort om een door jou besteld gerecht geserveerd te krijgen.

Je zou denken dat dit alles iedereen op andere gedachten zou brengen, maar nee hoor. Sommigen zeggen: ‘Nou ja, maar als ik echt de kans krijg om terug te gaan naar het verleden...’

Maar als de volgende regel wordt verteld, komt bijna iedereen tot dezelfde conclusie: ‘Als dat allemaal moet, dan heeft het voor mij geen zin om terug te gaan in de tijd.’

En die regel is dat niets van wat je doet in het verleden, het heden mag veranderen.

Spijt is er in twee smaken: gedane zaken en gemiste kansen.

Spijt van iets wat je hebt gedaan ontstaat ofwel doordat je het niet ongedaan kunt maken, of door het vreselijke gevolg, zoals iemand kwetsen met een hardvochtige opmerking, of je ellendig voelen nadat je iemand je liefde hebt verklaard.

De spijt die je daarentegen voelt omdat je iets niet hebt gedaan, kan te maken hebben met dingen die je niet hebt gezegd of omdat je iemand juist niet je liefde hebt verklaard.

De meest voorkomende reden dat mensen willen teruggaan in de tijd is om iets te herstellen, over te doen. Maar omdat niets van wat je in het verleden doet het heden kan

veranderen, is het meest gehoorde commentaar: ‘Wat heeft het dan voor zin om terug te gaan naar het verleden?’

Let wel, dit zijn niet de enige regels.

Om die reis te kunnen maken moet je plaatsnemen op een bepaalde stoel in het café. Maar die is voortdurend bezet door een andere klant. En je moet wachten totdat die klant opstaat om naar het toilet te gaan.

Als je het geluk hebt om op die stoel te kunnen gaan zitten en terug te reizen in de tijd, dan mag je niet opstaan zolang je in het verleden bent. De keuze tussen wie je kunt ontmoeten beperkt zich tot mensen die eerder in dit café zijn geweest.

Na al die lastige regels te hebben aangehoord, verzuchten sommige sceptische klanten: ‘Het lijkt wel alsof je de waarheid probeert te verdoezelen, namelijk dat het onmogelijk is om terug te gaan in de tijd.’

Op dat soort momenten gaat Kazu niet de discussie aan, maar bewaart haar kalmte en antwoordt: ‘Zoals u wilt.’ Uiteindelijk is de beslissing om terug te gaan in de tijd aan jezelf, en ze heeft geen zin in een twistgesprek.

Yuki Kiriyama was zeven jaar oud. Hij droeg een schooltas van glanzend zwart leer op zijn rug.

‘Neemt u me niet kwalijk, mag ik u iets vragen?’ Zo’n beleefd verzoek en zo beschaafd verwoord hoorde je niet vaak van een kind van die leeftijd.

Uit de korte mouwen van het uniformshirt van de prestigieuze privéschool staken twee bleke armen. Zijn fraaie houding en kaarsrechte rug verrieden een uitstekende opvoeding. Het was eind juni en nog te vroeg voor het getsjirp van krekels, maar buiten was het even heet als op een hoogzomerse dag. Ondanks zijn kalme voorkomen liep het zweet tappelings over zijn gezicht, waardoor hij de typisch kinderlijke charme uitstraalde van een basisschoolleerling.

‘Natuurlijk, ga je gang,’ antwoordde Kazu Tokita. Ze onderbrak haar werkzaamheden en liep naar de jongen toe. Of Kazu nou met volwassenen of kinderen praatte, ze sprak altijd op dezelfde toon.

‘Ik heb een gerucht gehoord dat je in dit café kunt terugreizen in de tijd. Klopt dat?’

Zonder het zweet weg te vegen dat over zijn gezicht stroomde, keek Yuki Kazu aan.

Fumiko Kiyokawa, een stamgast die drie jaar geleden teruggegaan was naar het verleden, kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen: ‘Jij zit nog op de lagere school, hè? Waar heb je dat gerucht gehoord?’ Ze sprak op de toon die de meeste volwassenen aanslaan tegen een kind. Het klonk alsof ze wilde zeggen: ‘Je piekert er toch niet over om terug te gaan in de tijd?’

Nog nooit eerder was er een schooljongen de koffiebar in gekomen met een dergelijke wens; als dat inderdaad de reden was van zijn komst, dan zou hij de allerjongste zijn. Maar dan zou hij wel de hele kop koffie moeten leegdrinken die Kazu voor hem zou inschenken, en Fumiko vond een lagerschoolkind te jong om al koffie te drinken.

‘Toen mama en papa nog bij elkaar waren, hoorde ik van mijn opa weleens verhalen over dit café.’

‘Goh.’

Fumiko wierp Kazu een sombere blik toe. *Zijn zijn ouders gescheiden?*

Kazu negeerde deze stille vraag, en zonder haar gezichtsuitdrukking ook maar enigszins te veranderen, antwoordde ze: 'Ja, hier kun je terug naar het verleden.'

Onverenigbare meningsverschillen.

Dit is tegenwoordig verreweg de meest voorkomende reden waarom mensen gaan scheiden. Andere redenen zijn financiële problemen, huiselijk geweld en overspel. Bij een doorsnee scheiding kan men ervan uitgaan dat er diverse oorzaken een rol spelen. Zo verwijst 'onverenigbare meningsverschillen' niet naar één enkele onderlinge onenigheid: de term duidt doorgaans op een combinatie van diverse vormen van onaanvaardbaar gedrag of aanhoudende gevoelens van ongenoegen binnen een relatie die moeilijk te negeren of op te lossen zijn.

Volgens de statistieken gaat een à twee promille van de Japanse bevolking scheiden. Een van de redenen daarvoor is dat het tegenwoordig gemakkelijker is om een scheiding aan te vragen. De betekenis van gezin en maatschappij zijn aan het veranderen. Na een verhuizing doen tegenwoordig steeds minder gezinnen nog moeite om zich voor te stellen aan hun burens. Sterker nog, het is niet ongebruikelijk dat bewoners van stedelijke flat- of appartementengebouwen niet eens weten hoe hun burens eruitzien.

Bovendien kunnen we tegenwoordig door de toenemende populariteit van smartphones en webcams rechtstreeks communiceren met vrienden en geliefden, zelfs als die ver weg wonen. Een gevolg daarvan is dat mensen zich uitstekend redden zonder persoonlijke relaties op te bouwen in hun buurt of straat, en dat zou weleens een van de redenen kunnen zijn voor het groeiende aantal kerngezinnen. Maar dat kerngezin wordt steeds verder afgebroken, en tegenwoordig ligt de nadruk meer op het individu. Dit is tegenwoordig zelfs een groeiende trend binnen het gezin, en echtelieden leiden steeds vaker een leven als alleenstaanden, als individu.

Een groot deel van de stress die mensen in hun leven ervaren komt voort uit hun relatie met mensen in hun directe omgeving, zoals vader of moeder, kind, broer of zus, collega en uiteraard huwelijkspartner.

Wanneer twee individuen, die hun hele leven hun eigen persoonlijke levensstijl en gewoontes hebben gevolgd, met elkaar trouwen en gaan samenwonen, zullen ze onvermijdelijk lange tijd samen doorbrengen en hun levens met elkaar delen.

Aangezien beide partners elkaar hebben aanvaard als levensgezel, is het natuurlijk belangrijk dat ze hun levenswijze en routines aan elkaar aanpassen om het samenleven te vergemakkelijken. Zolang er sprake is van liefde tussen beiden, kunnen deze aanpassingen worden gezien als een bron van geluk en inspiratie in hun relatie. Maar als de liefde langzaam verdampt en de nadruk komt te liggen op individualisme, kunnen problemen die tot dan toe dankzij de liefde werden getolereerd onverdraaglijk worden, en dat soort problemen hoeft niet per se het gevolg te zijn van voor de hand liggende factoren zoals geld, huiselijk geweld of overspel.

Dingen die onder vrienden gewoon getolereerd werden, kunnen later onuitstaanbaar worden. Een dergelijk keerpunt kan zich voordoen als de relatie een romantisch karakter krijgt, en het stel gaat samenwonen of trouwen.

Onverenigbare meningsverschillen kunnen vaak niet logisch worden verklaard. Het loopt gewoon niet meer zo lekker, en de situatie wordt ongemakkelijk en ondraaglijk. Desondanks hoeft er geen sprake te zijn van wederzijdse haat tussen de partijen.

Als we niet getrouwd waren, zouden we het best leuk kunnen hebben.

Het idee om terug te keren naar een eerdere, meer vriendschappelijke relatie wordt beschouwd als een manier om te ontsnappen aan de stress van het altijd op eieren moeten lopen.

Het was veel leuker tussen ons toen we nog niet getrouwd waren. Waarom beginnen we niet opnieuw?

Er schijnt maar één optie te zijn om de spanning te verlichten en zo te voorkomen dat je een hekel krijgt aan je gezin.

Laten we opnieuw beginnen en elkaar een tweede kans gunnen.

Vervolgens valt de keus op een echtscheiding.

Dat is natuurlijk maar één voorbeeld, dat niet van toepassing is op alle stellen die gaan scheiden.

Maar er was een jongetje dat zich vreselijk zorgen maakte over de ontstane situatie.

Yuki dacht met spijt terug aan de keer dat hij in dit café in tranen was uitgebarsten.

Het begon allemaal bij het ontbijt op kerstochtend vorig jaar. Totaal onverwacht stelde zijn vader Kenji voor: 'Wat dacht je ervan, Yuki, zullen we vandaag naar Disneyland gaan?'

Yuki reageerde verward op die vraag. Kenji beweerde altijd dat hij het zo druk had met zijn werk, en hij was ook bijna nooit thuis.

'Moet u niet werken?'

'Hoezo? Vind je het geen leuk idee?'

'Nee, dat is het niet.'

Yuki keek zijn moeder Aoi aan die tegenover hem zat en een hap van haar toast nam. Als zij iets vroeg aan Kenji, was zijn reactie altijd dezelfde: 'Ik heb het erg druk met mijn werk, dus ik laat de huishoudelijke zaken aan jou over', dus Yuki vond dat hij eerst zijn moeder moest raadplegen voordat hij inging op de uitnodiging van zijn vader.

'Dat lijkt me erg leuk. Uiteindelijk is het Kerstmis, niet dan?' zei Aoi.

'Absoluut,' stemde Kenji in.

Het was een hele poos geleden dat Yuki zijn moeder had zien glimlachen tegen Kenji, dus hij riep opgewekt: 'Goed zo, dan gaan we daarheen!'

Ze gingen met de auto naar Disneyland. Aoi reed en Yuki zat naast haar. Aanvankelijk was het rustig op de weg; in minder dan twintig minuten na vertrek uit hun huis in Kanda in het centrum van Tokio waren ze via de hoofdstedelijke snelweg nr. 4 al bij het knooppunt Kasai, waar ze de afslag Kustweg zouden nemen. Maar omdat het Kerstmis was, waren er veel files op die weg.

'Ik zei toch al dat je het knooppunt Urayasu had moeten nemen.'

‘Nou, dan had jij moeten rijden.’

‘Wat? Jij bood zelf aan om te rijden.’

‘Alleen maar omdat jij zei dat je nog wilde werken in de auto. Jij durft hoor, vanaf de achterbank.’

Kenji en Aoi hadden zo al zitten kibbelen sinds ze van huis vertrokken waren, en vandaag was het niet anders dan op de meeste dagen. Ze waren enkele jaren geleden begonnen met ruziemaken over de onnozelle zaken: de redenen daarvoor waren hun verschillende ideeën en principes over werk en ouderschap.

Na de geboorte van Yuki dacht Aoi erover om hem naar een kinderdagverblijf te brengen, zodat ze dan haar baan weer zou kunnen oppakken bij een reclamebureau. Maar Kenji hield voet bij stuk: ‘Ik wil dat je al je energie steekt in je activiteiten als moeder voor Yuki, want de eerste drie jaar van zijn leven zijn van het grootste belang voor het vormen van zijn persoonlijkheid.’

‘Ja, dat is een goed punt. Oké, ik denk dat ik het kan redden om mijn carrière drie jaar in de wacht te zetten totdat Yuki drie is,’ zei Aoi, die begrip had voor Kenji’s standpunt in dezen.

Kenji reageerde niet, maar hij maakte bezwaar tegen Aoi’s keus voor ‘kan redden’. *Waarom suggereert ze nu dat ik te veel van haar vraag? Is het niet het instinct van een moeder om in alles prioriteit te geven aan haar kind?*

En er was niets negatiefs aan Aoi’s gedachtegang. Ze verwoordde alleen maar dat ze het wel een tijd moest zien te redden met wachten totdat ze kon terugkeren naar de baan waarop ze zo dol was. Hoewel ze tegelijkertijd ook dacht: *Yuki grootbrengen is veel belangrijker voor mij dan mijn werk*, maar dat zei ze niet tegen Kenji.

Na dat gesprek zei Kenji: ‘Ik laat de huishoudelijke zaken helemaal aan jou over’, bij alles wat ze bespraken. On-

bewust lag aan dat antwoord zijn geloof ten grondslag *dat het moederschap een fulltimebaan is.*

Deze reactie stak Aoi. *Waarom dwing je me steeds om al mijn tijd en energie te besteden aan Yuki? Jij onttrekt je aan je verantwoordelijkheden als vader door je werk te gebruiken als excuus. Maar als ik daar iets van zeg, draait het altijd uit op ruzie.*

Zoals Kenji misnoegen voelde jegens Aoi, zo onderdrukte zij haar verontwaardiging tegenover hem. Ze onderdrukte haar gevoelens totdat Yuki drie jaar was, maar toen had ze het inmiddels zo druk dat haar wens om haar professionele carrière weer op te pakken langzaam maar zeker afnam.

‘Was je niet van plan om weer bij het reclamebureau te gaan werken?’

‘Nou, misschien wel, als jij tenminste ook eens meehelpt met Yuki en het huishouden.’

‘Daar heb ik geen tijd voor. Je weet hoe druk ik het heb. Ik moet tegenwoordig zelfs doorwerken in het weekend.’

‘Als ik weer aan het werk ga, dan geldt dat ook voor mij. En wie zorgt er dan voor Yuki?’

‘We kunnen hem naar de kinderopvang brengen.’

‘Dat klinkt wel heel vrijblijvend.’

‘Hoe bedoel je? We hebben vanaf het begin afgesproken dat we dat zouden doen als Yuki drie is.’

‘Jij was degene die dat zei, niet?’

‘Maar je was het daar toch mee eens?’

‘Wat wil je nou precies? Wil je dat ik een balans vind tussen werk en huishoudelijke klussen?’

‘Jij zei dat je weer wilde gaan werken, met die wetenschap.’

‘Dat was drie jaar geleden. Ik wist toen niet dat het opvoeden van een kind zo moeilijk zou zijn, en bovendien...’

‘Wat?’

‘Ik had niet verwacht dat je zo weinig interesse zou tonen in het opvoeden van een kind.’

‘Het gaat er niet om dat ik geen interesse heb. Ik werk keihard om dit gezin te onderhouden. En nu is het jouw beurt om weer te gaan werken zodat ik het wat kalmer aan kan doen.’

‘Wat? Nou doe je net alsof ik de afgelopen drie jaar een beetje heb lopen rondklooiën.’

‘Ach, kom nou, een kind grootbrengen is iets heel anders dan buitenshuis werken.’

‘Dan vind ik dat je het zelf maar eens moet proberen. Dan zul je zien hoe zwaar het is.’

‘Maar hoe kan ik dat nou doen? Ik werk.’

Hun geruzie was een rancuneuze uitwisseling die werd aangewakkerd door intense emoties, met als gevolg dat wat ze echt bedoelden werd verdraaid en ze elkaar niet begrepen.

Tegen de tijd dat Yuki oud genoeg was om te bevatten wat er om hem heen gebeurde, maakten zijn ouders elke dag ruzie en moest hij zich er altijd mee bemoeien om te bemiddelen.

Zelfs die kerstochtend in de auto onderweg naar Disneyland kwam hij tussenbeide. ‘Ik wou dat ik had kunnen rijden. Sorry, mama.’ Yuki sprak de waarheid: hij wilde oprecht dat hij met zijn moeder van plaats had kunnen ruilen en de auto besturen. Aoi begreep dit gevoel volledig, en Kenji was trots op de ongekende goedheid van zijn zoon.

‘Het is goed, Yuki. Het was de schuld van mama en papa. Vandaag gaan we naar Disneyland, dus zullen we dan aardig doen tegen elkaar? Oké, pap?’ Aoi keek gespannen in de achteruitkijkspiegel naar Kenji.

‘Ja hoor, prima.’ Kenji’s uitdrukking veranderde op slag alsof hij zich opeens iets herinnerde. Hij sloeg zijn laptop dicht en stopte die in zijn tas.